

uitspraak

RECHTBANK DEN HAAG

Zittingsplaats Amsterdam

Bestuursrecht

zaaknummer: NL20.19160

uitspraak van de enkelvoudige kamer in de zaak tussen

[vreemdeling], eiser
V-nummer: [V-nummer]
(gemachtigde: mr. C.E. Stassen-Buijs),

en

de staatssecretaris van Justitie en Veiligheid, verweerder (gemachtigde:
mr. M. van Nijnatten).

Procesverloop

Eiser heeft in 2015 asiel aangevraagd, dat met een besluit van 12 januari 2016 afgewezen is. Deze rechtbank heeft het beroep hiertegen gegrond verklaard en verweerder opgedragen opnieuw te beslissen op de aanvraag. Dit is in hoger beroep bevestigd.

Bij besluit van 27 oktober 2020 (het bestreden besluit) heeft verweerder de aanvraag van eiser tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd wederom afgewezen, deze keer als kennelijk ongegrond.

Eiser heeft tegen het bestreden besluit beroep ingesteld.

Het onderzoek ter zitting heeft plaatsgevonden op 23 november 2020. Eiser is verschenen, bijgestaan door zijn gemachtigde. Als tolk is verschenen T. Sleiman. Verweerder heeft zich laten vertegenwoordigen door zijn gemachtigde.

Overwegingen

Wat ging aan de procedure vooraf?

1.1. Eiser heeft de Libische nationaliteit en is geboren in Misrata op [geboortedatum] 1990. Eiser is op 23 juni 2015 Nederland ingereisd en weer uitgereisd. Eiser is elf dagen later, op 3 juli 2015, opnieuw Nederland ingereisd. Hij heeft zich op die laatste datum gemeld in Ter Apel. Vier dagen later, op 7 juli 2015 heeft eiser een asielaanvraag ingediend.

1.2. Eiser heeft – samengevat – aan zijn asielaanvraag ten grondslag gelegd dat hij een weeskind is en opgevoed is door pleegouders. Op zijn vijftiende heeft eiser zijn pleegouders verlaten. Na het uitbreken van de revolutie heeft hij op verschillende plekken gewoond

tussen de Tawarga's. Tussen 2012 en 2014 woonde eiser in Misrata. Eiser werd in deze periode wel tien tot dertien keer ontvoerd door verschillende milities en criminele bendes, waarbij hem werd gevraagd waarom hij niet aan de revolutie deelnam. Hierbij is een keer gepoogd hem te liquideren en is hij seksueel misbruikt. Omstreeks april of mei 2014 is eiser met behulp van een vriend naar Sirte gegaan, omdat hij niet langer in Misrata kon blijven. Vanwege de algemene situatie en vanwege het risico om gerekruteerd te worden door het leger van Hafar of Fajr Libya, heeft eiser Libië verlaten.

1.3. Verweerder heeft deze aanvraag met het besluit van 12 januari 2016 afgewezen.

1.4. Nadat eiser hiertegen beroep had ingesteld, heeft hij een rapport van het Instituut voor Mensenrechten en Medisch Onderzoek van 1 november 2016 (het iMMO-rapport) overgelegd. De aanleiding waarom hij dit iMMO-rapport heeft laten opstellen, was dat hij op zijn lichaam littekens bleek te hebben, waar hij in zijn asielrelaas geen melding van had gemaakt. Verweerder heeft vervolgens betoogd dat het iMMO-rapport buiten beschouwing moest blijven.

1.5. In dat iMMO-rapport wordt – samengevat – geconcludeerd dat eiser A) psychische klachten heeft die passen bij zijn asielrelaas, B) littekens heeft die passen bij zijn verhaal hoe die ontstaan zijn, namelijk door het ondergaan van elektroshocks en C) zeer waarschijnlijk niet in staat was om ten tijde van het nader gehoor een compleet, coherent en consistent verhaal te vertellen.

1.6. Deze rechtbank, zittingsplaats Amsterdam, heeft op 24 februari 2017 het beroep gegrond verklaard. Naar het oordeel van de rechtbank kon verweerder de asielaanvraag van eiser zonder nader onderzoek niet in redelijkheid afwijzen, omdat het iMMO-rapport eisers asielrelaas medisch gezien ondersteunt.¹ De rechtbank heeft het besluit van 12 januari 2016 daarom vernietigd en verweerder opgedragen een nieuw besluit te nemen op de aanvraag van eiser.² Het door verweerder ingestelde hoger beroep is door de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (Afdeling) op 21 december 2018 ongegrond verklaard.³

Het huidige besluit

2. Het asielrelaas van eiser bevat volgens verweerder de volgende relevante elementen:
- identiteit, nationaliteit en herkomst;
- ontvoeringen door milities.

3. Verweerder gelooft eiser in zijn gestelde identiteit, nationaliteit en herkomst. Verweerder gelooft niet dat eiser ontvoerd is door milities. Verweerder stelt zich hierbij op het standpunt dat het relaas van eiser tegenstrijdig is en daarom ongelooftwaardig. Verweerder vindt het namelijk bevreemdend dat eiser verklaarde juist in de avond de straat op te gaan, terwijl hij ook verklaarde dat het dan rustiger was, hij eerder opviel en zo dus

¹ Rapport van 1 november 2016 van het Instituut voor Mensenrechten en Medisch Onderzoek, opgesteld door M. Hoogstad, GZ-psycholoog en L. Heffer, huisarts.

² Uitspraak van 24 februari 2017, geregistreerd onder zaaknummer AMS 16/830, deze uitspraak is niet gepubliceerd.

³ ECLI:NL:RVS:2018:4295.

ontvoerd kon worden. Niet valt in te zien, aldus verweerder, dat eiser dertien keer zou zijn ontvoerd en hij bij de zevende ontvoering de gegevens van zijn vriend prijs heeft moeten geven. Evenmin valt volgens verweerder in te zien waarom eiser niet op zijn minst overdag eten ging halen dan wel zijn vriend dat voor hem liet doen. Na de zevende ontvoering bleek immers dat de vriend van eiser geen extra gevaar liep, ondanks dat eiser moest laten zien waar hij woonde en de naam van zijn vriend prijs moest geven. Verweerder acht het relaas van eiser op hoofdlijnen ongeloofwaardig. Verder stelt verweerder zich op het standpunt dat het iMMO-rapport het asielrelaas van eiser om verschillende redenen niet kan ondersteunen. Op zitting heeft verweerder nog verklaard dat nog steeds wordt geloofd dat eiser een weeskind is.⁴ Verweerder stelt zich verder op het standpunt dat, hoewel de situatie in Libië als verre van rooskleurig omschreven kan worden, er geen aanleiding bestaat om de situatie te bestempelen als ernstig voor burgers door willekeurig geweld als bedoeld in artikel 15c van de Definitierichtlijn.⁵ Ook heeft eiser niet aannemelijk gemaakt dat hij bij uitzetting een reëel risico loopt op ernstige schade, aldus verweerder. Verweerder wijst de aanvraag van eiser niet alleen af als ongegrond, maar ook als kennelijk ongegrond, omdat hij zich niet zonder goede reden meteen na binnenkomst in Nederland gemeld heeft om asiel aan te vragen.⁶

Standpunt eiser

4. Eiser stelt – samengevat – dat verweerder niet deugdelijk heeft onderbouwd waarom zijn asielrelaas ongeloofwaardig zou zijn en waarom verweerder voorbij zou kunnen gaan aan het medisch steunbewijs zoals dit is geleverd met het iMMO-rapport, zonder een deskundige in te schakelen. Eiser voert aan dat verweerder ten onrechte geen rekening heeft gehouden met het referentiekader van eiser. Verweerder motiveert niet deugdelijk waarom het asielrelaas van eiser, ondanks de conclusie van het iMMO, toch ongeloofwaardig is. In het iMMO-rapport is geconcludeerd dat hij zeer waarschijnlijk niet in staat was om ten tijde van het nader gehoor een compleet, coherent en consistent verhaal te vertellen. En verweerder werpt eiser nu juist dat tegen: dat hij zijn relaas niet voldoende consistent, coherent en compleet heeft verteld en dat tegenstrijdigheid bestaat tussen eisers verklaringen bij verweerder en de verschillende medische deskundigen. Verder voert eiser aan dat verweerder niet deugdelijk heeft gemotiveerd waarom er geen sprake is van een situatie als bedoeld in artikel 15c van de Definitierichtlijn. Eiser loopt wel degelijk een reëel risico op ernstige schade indien hij terug moet keren naar Libië, aldus eiser.

De geloofwaardigheidsbeoordeling van verweerder

5.1. De rechtbank stelt vast dat eiser zijn asielrelaas heeft onderbouwd met een medisch rapport van het iMMO.

5.2. In de uitspraak van 24 februari 2017 heeft de rechtbank geoordeeld dat het iMMORapport zowel naar wijze van totstandkoming zorgvuldig, als naar inhoud inzichtelijk

⁴ Verweerder heeft dit element niet in de huidige beschikking aangemerkt als relevant element, maar wel in de beschikking van 12 januari 2016.

⁵ Richtlijn 2004/83/EG inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming.

⁶ Artikel 30b, eerste lid, onder h, van de Vw 2000.

en concludent is.⁷ De Afdeling heeft op 21 december 2018 geoordeeld dat verweerder hetzij nader onderzoek moet doen naar de medische conditie van eiser en de gevolgen daarvan voor de geloofwaardigheid, hetzij nader dient te motiveren waarom verweerder het asielrelaas ondanks de conclusies van het iMMO toch ongeloofwaardig vindt.⁸

De rechtbank stelt vast dat verweerder voor deze laatste mogelijkheid heeft gekozen. Met andere woorden, verweerder heeft ervoor gekozen de conclusies uit het iMMO-rapport niet te bestrijden, maar vindt dat het rapport onvoldoende steunbewijs geeft voor het relaas van eiser.

6.1. De rechtbank is van oordeel dat verweerder niet nader heeft gemotiveerd waarom hij ondanks de conclusies van het iMMO-rapport eisers asielrelaas ongeloofwaardig vindt.

6.2. Verweerder heeft op de zitting het bestreden besluit toegelicht. Verweerder erkent dat eiser psychische klachten heeft en littekens heeft, maar stelt dat het iMMO-rapport niet aan de vereisten voldoet op de conclusie dat eiser niet in staat was om ten tijde van het nader gehoor een compleet, coherent en consistent verhaal te vertellen.

6.3. De rechtbank verwerpt deze stelling. Omdat verweerder niet gekozen heeft om een medisch deskundige in te schakelen voor het doen van nader onderzoek, heeft hij de conclusies van het hele rapport geaccepteerd als juist. De stelling van verweerder dat de eerdere FMMU-rapportage en een eerder door eiser overgelegd verslag van de GGD tegenstrijdig is met het iMMO-rapport verwerpt de rechtbank ook. Die rapporten zijn namelijk van vóór het iMMO-rapport. Verweerder heeft eiser dus niet zonder nader onderzoek mogen tegenwerpen dat hij op voornoemde onderwerpen tegenstrijdig heeft verklaard, zowel in het kader van het nader gehoor als de afgelegde verklaringen bij de GGZ en het iMMO.

6.4. De rechtbank stelt verder vast dat in het bestreden besluit verweerder de ongeloofwaardigheid van eisers asielrelaas niet heel anders heeft gemotiveerd dan in het eerdere vernietigde besluit. Ook in dit bestreden besluit wordt eiser tegengeworpen dat hij tegenstrijdig en daarom ongeloofwaardig heeft verklaard ten aanzien van onder meer het juist in de avond de straat op gaan en waarom eisers vriend geen eten voor hem zou kunnen regelen. Dit ondanks de conclusie in het iMMO-rapport dat eiser zeer waarschijnlijk niet in staat was om ten tijde van het nader gehoor een compleet, coherent en consistent verhaal te vertellen. Verweerders standpunt dat het iMMO-rapport niet aangeeft op welke onderdelen van het asielrelaas de beperking van het vermogen om compleet, consistent en coherent te verklaren, volgt de rechtbank ook niet. Niet in geschil is immers dat eiser niet tijdens zijn asielrelaas heeft verklaard over zijn littekens, maar pas in de vorige beroepsfase. Alleen hier blijkt al uit dat hij ten tijde van het asielrelaas niet compleet heeft verklaard.

6.5. Naar het oordeel van de rechtbank is de inhoud van het bestreden besluit vooral een herhaling van zetten, maar dan met meer woorden.

7. Verweerder heeft de aanvraag ten onrechte afgewezen als kennelijk ongegrond. De overige door eiser aangevoerde gronden behoeven bij dit resultaat geen bespreking meer.

⁷ Geregistreerd onder zaaknummer AMS 16/830, deze uitspraak is niet gepubliceerd. ⁸ Zie r.o. 2.3, ECLI:NL:RVS:2018:4295.

Conclusie

8. Het beroep is gegrond en de rechtbank vernietigt het bestreden besluit wegens strijd met de artikelen 3:2 en 3:46 van de Algemene wet bestuursrecht.

9. Verweerder zal daarom een nieuw besluit moeten nemen met inachtneming van deze uitspraak. De rechtbank ziet geen mogelijkheid het geschil finaal te beslechten, omdat verweerder de geloofwaardigheid van het asielrelaas in combinatie met het iMMO-rapport opnieuw zal moeten beoordelen.

De rechtbank bepaalt dat verweerder eiser daarvoor eerst nog moet horen. Het nader gehoor is namelijk van vijf jaar geleden. Na het overgelegde iMMO-rapport heeft de afdoening van eisers asielaanvraag immers stilgelegen, ook vanwege het besluitmoratorium voor aanvragen van personen afkomstig uit Libië. Daarbij wijst de rechtbank op de conclusie uit het iMMO-rapport dat eiser waarschijnlijk geen compleet, coherent en consistent verhaal tijdens het nader gehoor heeft kunnen vertellen.

De rechtbank stelt hiervoor een termijn van zestien weken.

10. De rechtbank veroordeelt verweerder in de door eiser gemaakte proceskosten. Deze kosten stelt de rechtbank op grond van het Besluit proceskosten bestuursrecht voor de door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand vast op € 1.050,- (1 punt voor het indienen van het beroepsschrift en 1 punt voor het verschijnen ter zitting met een waarde per punt van € 525,- en een wegingsfactor 1). Indien aan eiser een toevoeging is verleend, moet verweerder de proceskostenvergoeding betalen aan de rechtsbijstandverlener.

Beslissing

De rechtbank:

- verklaart het beroep gegrond;
- vernietigt het bestreden besluit;
- draagt verweerder op binnen zestien weken na de dag van verzending van deze uitspraak een nieuw besluit te nemen op de aanvraag met inachtneming van deze uitspraak; - veroordeelt verweerder in de proceskosten van eiser tot een bedrag van € 1.050,-.

Deze uitspraak is gedaan door mr. E.J. Otten, rechter, in aanwezigheid van J.G.J. Geerlings, griffier.

De uitspraak is uitgesproken in het openbaar en bekendgemaakt op:

02 december 2020

zaaknummer: NL20.19160 6 inzake: [vreemdeling]

Mr. E.J. Otten
Rechter
Rechtbank Amsterdam

J.G.J. Geerlings
Griffier
Rechtbank Amsterdam

Documentcode: DSR13424315

Rechtsmiddel

Tegen deze uitspraak kan hoger beroep worden ingesteld bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State binnen één week na de dag van bekendmaking.